

The Advent of Fear, Part One. By Mark B. Oliver.

Advent Strachu, Časť prvá. Do Slovenčiny preložil: *matolas*

„Čo na to hovoríš?“ Beth Summersová sa otočila a vyprskla smiechom keď si jej babka oko ramien obtočila svetločervenú, pierkového štrkáča. „Toto patrilo mojej mame“ pokračovala Bethina babka pričom zavrtela bokmi, čo rozosmialo jej 12 ročnú vnučku ešte viac.

„Môžeš to dať na Vianočný stromček ak nenájdeme pozlátka“, odpovedala Beth. Boli v podkroví a hľadali Vianočné dekorácie a našli všetky druhy vecí ale ani jedna čačka v dohľade. Ako jej smiech ustával, Beth vytiahla starú prikrývku zo zaprášenej krabice, odkrývajúc tím medené hrnce a panvice a niečo čo vyzeralo dizajnom úplne mimo svojho miesta. Voľne to vyťahujúc, Beth chytila do ruky nejaký rám pričom k nej podišla babka.

„Tak toto patrilo mojej prababke“, povedala stará pani. Na moment to vyzeralo akoby lovila v pamäti predtým než dodala, „Úplne som na to zabudla.“ Je to adventný kalendár čo dostala na svoje prvé Vianoce. „Rám bol tupý a striebornej farby asi veľkosti jednej väčšej knihy. Kraje mal zložitou dizajnované a Beth si myslela že vyzerá celkom pekne. Videla mnoho malých sklápacích okienok po celom povrchu kalendára, niektoré z nich boli otvorené a za každým z nich bola veľmi stará fotka.

„Tamto je ona,“ zamrmlala roztúžene babka pričom ukázala na jednu z malých sépiových obrázkov, dieťa v pekných bielych šatách. „Aha!“ Pohnúc krabicou z hrncami nabok objavila ďalšiu zaplnenú dekoráciami. „Myslím že keď sme toto konečne našli, zaslúžime si šálku dobrého čaju,“ oznámila berúc krabicu preč z podkrovia. Beth išla vrátiť adventný kalendár naspäť, ale po náhlom impulze sa rozhodla zobrať ho so sebou a po tom čo v podkroví zhasla svetlo, vykročila dolu schodmi.

O pár hodín neskôr dokončievali posledné úpravy Vianočného stromčeka, ktorý sa trblietal v odlesku dekorácii. Babkina obývačka, napriek tomu že bola celkom veľká, bola teplá a útulná. Beth bola rada so svojou babkou a tak využila šancu stráviť s ňou pár dni navyše počas prázdnin. Jej rodičia prichádzali na Štedrý deň, takže Beth a jej babka mali pre seba niečo ešte vyše týždňa. Vyčerpané, obe zasadli do kresiel obdivujúc ich prácu. Vedľa Bethinej

stoličky, na malom, kruhovom, jemne otlčenom mahagónovom stole ležal adventný kalendár. Dvíhajúc ho, ho začala študovať pozornejšie. Na každom zo zatvorených okienok videla ozdobené čísla. Beth skúsila zavrieť jedno z otvorených okienok, ale ani sa nepohlo a ani ďalšie a ďalšie. „Asi zhrdzavelo otvorené,“ pomyslela si. Najmenšie číslo čo videla zatvorené bolo 15.

„Dnes je pätnásteho!“ vyhlásila Bett hlasnejšie ako zamýšľala.

„To je pravda zlatko.“ zamrmlala babka, ktorej hlas zoslaboval ako pomaly zaspávala.

Beth sa dotkla okienka a len z najjemnejším dotykom sa otvorilo.. „Bol to blesk?“ Beth zaostrila zrak. Nápor studeného vzduchu ju prinútil zachvieť sa a vyskočiť v ten istý moment. Izba bola tmavšia a jej babka bola preč. Vianočný stromček stál na trošku inom mieste a teraz bol neosvetlený. Kde bol predtým plynový krb teraz chrčal otvorený oheň ale trošku zateploval izbu. Tapety boli viac strohé a nábytok sa nejakým spôsobom zmenil. Kruhový, mahagónový stôl stál pri Bethinej stoličke ale vyzeral novo a nebol otlčený.

„Musím snívať“ myslela si Beth ale ďalší závan studeného vzduchu ju prinútil si to premyslieť. Natiahla sa, dotknúc sa stole a naraz ucítila hladkú mahagónovú jazvu medzi svojimi prstami. Znovu bol starý. Izba sa vrátila do svojho zvyčajného stavu a jej babka potichu spala. Roztrasená, Beth stála a všetky jej myšlienky smerovali na 16. okienko. Zostalo úplne zatvorené. „Len hlúpy sen“, zamrmlala si ako odchádzali z izby aby sa pripravila na spánok. Začínalo sa totižto stmievať. „Len hlúpy sen...“

Nasledujúce ráno bolo svetlé a slnečné a sľubné. Babka zaskočila do mesta na Vianočné nákupy a Beth bola v spálni, dokončievajúc posledné z jej prázdninových domácich úloh. Spokojná so svojimi odpoveďami, zavrela školské knihy a vydala sa do haly pod ňou. Jej babka bývala v veľkom starom Viktoriánskom dome ktorý bol v rodine už celé generácie. Beth prešla cez veľké schodisko, čo ju vždy donútilo sa cítiť ako filmová hviezda, a vošla do salóniku. Adventný kalendár sa blýskal v slnečných lúčoch a Beth ho zodvihla, smejúc sa na starých fotografiách. Potom akoby jej srdce vynechalo jeden buch keď uvidela, po prvý krát, pätnástu fotografiu. Bola z obývačky o ktorej deň dozadu snívala. Jej srdce búšilo ako sa znovu pokúsila otvoriť 16. okienko. Tentokrát sa otvorila s hladkým dotykom prstov.

Ďalší záblesk svetla. Trasúcej Beth sa rýchlo dvihla teplota a ocitla sa v zvláštnej izbe znovu. Tento krát tam stála a určite nezaspala, opatrne odstúpila o krok. Toto bolo skutočné. Boja to obývačka jej babky avšak až na malý mahagónový stôl nerozpoznala nič iné. Aj Vianočný stromček v tejto izbe bol studený a hrozivý. Vonku bola tma a izbu osvetľovali len sviečky. Prichádzajúc k jednej odtiahla záclonu. Vonku snežil a na ceste pokrytej snehom za dubom videla zvláštnu modrú drevenú búdku. Dub bol oveľa menší, vyzeral, mladšie...

„Ako je to možné?“ Zrazu sa dvere do haly otvorili vysoká štíhla žena vošla dnu. Bola bledá a zachmúrená s tmavými zviazanými vlasmi a s brioškou v ruke. Mala starodávnu bielu zásteru s dlhými čiernymi šatami ktoré sa akurát dotýkali podlahy.

„Ahoj,“ zakoktala Beth, jej roztrasený hlas sa ozýval po izbe. Úplne ju ignorovala a sadla si k ohňu. „Prepáčte..“ povedala Beth ale cudzinka si ju nevšímala. „Počujete ma?“ Potom niečo ďalšie postrehlo vystrašenú Beth.

Nielenže ju žena úplne ignorovala, ale nebolo tam ani trochu hluku. Plamene ohňa ktoré by mali praskať boli ticho akoby tancovali v polárnej žiare. Kým by žena mohla mať extrémne ľahkú chôdzu Beth by aj tak musela počuť praskanie ohňa ale bolo tam úplne ticho. Bolo to akoby Beth sledovala televíziu s vypnutým zvukom.

„Ste slúžka?“ spýtala sa Beth keď sa žena postavila. Bez akéhokoľvek náznaku povšimnutia, slúžka obišla izbu, položila nejaké vankúše na pohovku pred Beth a odišla tak potichu ako prišla, zavierajúc za sebou dvere.

„Kde to som?“ Beth sa triasla keď sa pozrela na svoje chvejúce ruky ktoré stále držali adventný kalendár. Na novo otvorenej fotke bol mladý muž, pravdepodobne v strednej tridsiatke nosiac skrčený dlhý kabát. Jeho hnedé vlasy boli pomerne divoké aj podľa moderných štandardov čo si Beth ihneď všimla. Ale bolo na ňom ešte niečo iné. Kým všetky ostatné fotografie boli čisto zapózované, táto obsahovala obraz – moment života rýchlo zachytený. Postava na fotke vyzerala nepripravená a celkom prekvapená.

Beth podišla k dverám a otvorila ich. Jej kroky na studenej podlahe a jej ťažké dýchanie počula dobre. Poskočila keď vošla ďalšia slúžka, takmer identická prvej, prešla ticho cez halu nesúc veľký podnos s čajníkom a porcelánovými hrnčekmi a tanierikmi Slúžka dvakrát zaklopala na dvere do knižne, a predtým než ich otvorila zmizla vnútri. Beth si prešla rukami cez oči ako uvidela niekoho kto vyzeral ako jej vzdialený príbuzný zo starých fotografií. Videla jednu dámu držiac dieťa – dievčatko v pekných bielych šatách. Vyzerali akoby sa smiali a vtipkovali ale Beth nič nepočula. Videla zaklopať slúžku, tak prečo ju nepočula.

Rozhodnutá že to tu prehľadá vyšla hore schodmi, a podišla k vysokej postave ktorá podišla k nej so svietnikom. Zakričala. Hlasno.

„Ahoj!“ zadunel muž priateľským tónom. Pozrúc sa hore uvidela vyčesané vlasy z fotografie. Bol to on. „Prepáč. Nechcel som ťa vystrašiť.“ povedal. „Si v poriadku?“

„Kto si?“ spýtala sa nie bezdôvodne.

„Som Doctor!“ odpovedal z širokým úsmevom, akoby si myslel že to je odpoveď na všetko. Zobral jej ruku a silne s ňou potriasol. „A ty vyzeráš celkom stratene...“ jeho hlas utíchal ako čakal kým sa Beth predstaví.

„Ja som Beth, Beth Summersová a nie som úplne stratená. Toto je dom mojej babky, nuž myslím že je. Celý vyzerá inak a sú tu slúžky a...“ predtým než mala šancu dokončiť to vysoký cudzinec – Doctor – ju prerušil.

„A naraz si sa objavila tu, sama v tme, nevediac kto alebo čo ťa sem priviedlo.“

Beth pomaly odpovedala. „Ty to vieš, Doctor?“

Doctor sa silno nadýchol cez zuby. „Prepáč, ani stopy, nemám šajnu. Prepáč.“ Potom sa široko usmial, vítajúci široký úsmev ktorému Beth ihneď uverila. „Ah, ale ty si teraz moja zodpovednosť. Dostanem ťa späť domov. Sľubuje.“ Žmurkol na ňu než sa opýtal. „Ktorého bolo dnes ráno?“

„16. Decembra 2009,“ odpovedala. Jej hlas tichol, rozmýšľala nad tým na čo Doctor naráža.
„Cestovala som v čase?“

„Oh, veľmi dobre, Beth Summersová!“ odpovedal Doctor. „Si rýchla. Mám rád rýchlosť.
A hej, cestovala si v čase! Je December 1859.“

„Ale...ako je to možné? Nevyzeráš akoby si bol z 1859, máš nohavice a tvoje vlasy
nevyzerajú príliš Viktoriánsky..! Beth sa zasmiala ako si Doctor nechtiac prešiel prstami cez
vlasy.

„Umm, veď to poznáš, jednu minútu kľučíš pred obrovskými osami a jačavými asistentmi
a druhú sa prechádzaš na jednom z dvoch mesiacov Prionie. Bol som zaneprázdnený!“
Predtým než mohol pokračovať, dvere z poschodia sa otvorili. Elegantne oblečený muž
v lokajovej uniforme vyšiel von podišiel k nim a rýchlo, ale s rozmyslom, zišiel dolu schodmi
k dverám oproti.

!„Pod, chcem niečo vyskúšať,“ povedal Doctor pričom sa vydal za lokajom. Váhavá len na
okamžik, Beth zbehla dole schodmi za svojím novým priateľom. „Wow, je rýchly“ pomyslela
si keď ho dobehla, ťažko dýchajúc.

Lokaj otvoril dvere a privítal pani a džentlmena ktorý stáli vonku. Beth a Doctor sa postavili
na bok, keď sa lokajove ústa pohli ale nevyšiel z nich žiadny zvuk neznámy muž ticho
odpovedal.

„Skúsime sa cez nich prediet' von do snehu,“ navrhol Doctor.

„Ale nie som oblečená na sneh,“ protestovala Beth keď sa pozrela na svoju sukňu a papuče.

„Len to skús!“ hádal sa Doctor. Beth sa prešmykla popri pani, ktorá si práve zložila svoj
kabát, a dosiahla až na prah no nemohla prejsť cez dvere.

„Moje nohy sa nepohnú, Doctor. Nemôžem prejsť.“

„Takže nik z nás nemôže opustiť dom...“ premýšľal Doctor. Beth sa otočila priamo na nových
návštevníkov. „Oh, neboj sa, nepočujú a nevidia nás,“ povedal Doctor pohnúc sa k ľuďom čo
stáli pred nimi.

„Ktokoľvek toto spravil chce aby sme zostali dnu. Takže, poďme sa pozrieť či v kuchyni
nájde niečo na jedenie kým naplánujeme náš ďalší krok.“ Kým lokaj ticho odprevadil
dvoch návštevníkov do knižnice, Doctor a Beth prešli cez halu a ich kroky sa ozývali po
dome.

„Čokoľvek toto spravilo je to ďaleko pred Zemskou technológiou. TARDIS...“

„TARDIS?“ prerušilo ho zmätené dievča.

„Moja loď, TARDIS, bola tu pritiahnutá časovým signálom. Keď som vstúpil do domu
blysklo sa a ocitol som sa – neviem – mimo-synchronizácie s realitou. Nejaký druh časovej
pasce. Neschopnosť počuť je vedľajší efekt. Alebo stopa. Alebo oboje.“

„Ty nie si zo Zeme?“ spýtala sa Beth, s neveriackymi očami.

„Nuž, nie ale niektorý z mojich najlepších priateľov sú ľudia,“ povedal šťastne.

„Ale nevyzeráš mimozemsky“ oponovala.

„Oh, mimozemšťania majú mnoho foriem a veľkostí, nuž, len ako ty a ja, odpovedal veľmi ľudskom vyzerajúci Doctor.

Ako vstúpili do kuchyne, kuchárka niečo ticho lúpala a slúžka s lokajom boli zaneprázdnený svojimi povinnosťami.

„Kuchyňa je srdcom domu, to som zatiaľ vždy zistil,“ povedal Doctor. „A čo je viac dôležitejšie, najlepšie miesto na nájdenie – jop, tu to máme!“ Odrezal dva veľké kusy ovocného koláča ktorý bol stále teplý a jeden podal Beth. Sadli si na stôl v rohu zaneprázdnenej izby, sledujúc služobníkov a vyjedajúc koláč.

„Otázka je, prečo si tu ty?“ čudoval sa Doctor. „Poznám pár dobrých dôvodov prečo by chcel niekto mňa mimo reality, ale prečo ty?“

„Myslím že to má čo dočinenia s týmto.“ povedala Beth medzi prežúvaním, ukázajúc Doctorovi kalendár. „Patril prababke mojej babky. To je ona na tom obrázku.“ Beth ukázala na dieťa na fotke.

„A pozri. V tomto okne...“

„Som ja.“ dokončil rozpačito-vyzerajúci Doctor. Vytiahol pár okuliarov s tmavým rámom z náprsného vrečka a položil si ich na nos.

Beth sa usmiala keď videla že Doctor sa snaží zjednodušiť situáciu ale videla na ňom obavy. Zahrabal vo svojich vreckách a vytiahol dlhý valcovitý objekt z modrým svetlom na konci.

„Zaujímalo by ma čo sa stane ak spravím toto...“ Doctor aktivoval prístroj ktorý začal vydávať hmírivý zvuk ako sa modré svetlo zasvietilo. „Tak to je zaujímavé,“ zamrmlal Doctor, úplne ponorený do svojho experimentu. Beth sa obzerala okolo.

„Doctor,“ zakoktala.

„Oh, ty si ale múdra vec?“ zamrmlal, jasne zaneprázdnený kalendárom.

„Doctor!“ Beth spolovice zakričala, jej hrud' sa napínala strachom.

Doctor sa pozrel hore a uvidel slúžky postupne prichádzajúce k nim; ich ramená vystreté, s čisto bielymi nevidomými očami. Doctor s Beth pomaly cúvali do rohu kým slúžky neúprosne pokračovali. Išli ich zničiť kúsok po kúsok. Beth zavrela silno oči keď sa k nej dostala najbližšia zo slúžiek.

POKRAČOVANIE NABUDÚCE...

Viac na www.doctorwho.dobrodruh.net